

" Beter één mossel in de hand, dan de lucht van tien kerkgangsters"

In de kerkbank is het beter één mossel in de hand, dan de lucht van tien als ik de kerkgangsters rook die zo vol puur natuur waren in the silver sixties! De geest waait waar ie wilt, maar ruiken dat het deed...

Als ik met Alice Kneuterdom in de ijsskoude griffer meerde kerk zat in 1963 dacht ik altijd: In de kerk bank is het beter één mossel in de hand dan de lucht van tien als ik de zes weken ongewassen kerkgangsters rook die van uit hun mossels zo vol puur natuur waren!

Hun inzet was wonderbaarlijk en noopte mij tot enig ontzag vanwege hun omvang.

Volledig vervuld door de Geest die in ons is, over lopend van enthousiasme door het lekkere mee zingen, dat gevoel voor de ambiance ook, de bloem en, het mooie weer, de humor, die kinderlijke blij heid an sich, die van de beeldbuisdominee af spat. In één woord geweldig!

De geest waait waar hij niet gaan kan net als het maagdenbloed dat kruipt waar het wèl gaan kan en wil ht niet kruipen dan helpen wij als ouderlingen met gezag bekleed er wel een handje aan mee.

De keerzijde van dit alles is de haat en de nijd van de heidense buurman drie hoog achter in de Kinker beis te Amsterdam die op zaterdag een walmende Opel Kadett van zeventien jaar geleden rijd, terwijl de man van haar (dat kankerwif) van één hoog in een Peugeot 306 met open knalpot en rammelende versnellings bak van vijftien jaar geleden zich voort beweegt met rook pluimen van verbrande olie ach ter zich van hier tot Schin op Geul.

Weet U: dat is pas het ware leven en een lekkende pakking meer of minder maakt dan niets meer uit. Wáár hebben we het over?

Over een en al brokken tragiek op wrakke balkonne tjes met kratten hoofd pijnpils onder het uitgelubber de onwelriekende zitvlak van de wijdbeens zittend werkweigeraar op zijn rottende rotan stoel.

Ik heb daar grote compassie mee, met die onderuit gezakte opblaasbare zitzakken met lekke ventielen, maar nooit voor langer dan een minuut of zo, want het is niet die maatschappelijke klasse waarmede ik mij gaarne encanilleer of besmeur. Men wil niet anders in die volksbuurten en achterstandswijken, anders hadden ze zich vanzelf wel herpakt in het leven en gebeterd. Maar goed, zulke mensen moeten er ook zijn, al was het maar om de variatie mee aan te geven en de dranklokalen te bevolken of de geriatrische- hetzij klinieken voor geslachts ziekten, maar ook om het buro voor drugs verslaaf den mee op te vullen. Ledigheid en leegstand vorm en het Duivels oorkussen. Een dilemma.

Ik wil niemand dan ook hard vallen, ook niet die dozijnen uit het artiestenplantsoen die gemene praatjes over mij hebben rond gestrooid of onze overburen tegen ons op stookten met leugens, want waarom zou je.

En niet iedere kunstariest kan wonen in een huis van dertig bij tien meter op een kavel van een hec tare of zes, want verschil moet er zijn en om op een nieuw bouwkuutkaveltje te huizen zoals mijn door de onderwijs inspectie zeer gewaardeerde ex-klasge nootjes te Meppel en omstreken of de artistieke collegaatjes uit het Bildt in Friesland, nou, nee, daar bedank ik dus echt voor.

En als er al eens onmin is geweest met een provin ciale galeriehouder dan heeft het beslist niet aan de zachtmoedige Fred van der Wal gelegen, want welk normaal mens begint een galerie op het Friese platteland?

Els B.? Pieter W.? Jeanne v.d. H.? De Uytlandse kunstennamakers? Kennen we die dan? Welnéén, die kennen we helemaal niet, die willen niet gekend worden! Waar praten we dan eigenlijk over?

Ik zeg 't mijn overleden grootmoeder - God hebbe haar ziel, maar dat is niet zeker- met liefde na: "Ach, kind, wat jámmer van de tijd van al die mensen met al hun mensenwensen, waarom maken zullie toch altijd weer zo'n ruzie en matschudding met malkan der, het leven is veels te kort vanzelf, dat doet toch alleen maar stof op waaien op je longen en voor je het weet heb je de kanker op je ballen en hangen je tietten tot op de grond!"

Zij was daar een sprekend voorbeeld van.

Het dierbaarste wat ik bezat, mijn twee begaafde broers, die in de wandeling de "Wild Ones" werden genoemd, ben ik aan de dood kwijt geraakt. De een verongelukt op Ibiza, met de zilver gespoten Harley tegen de bus op, nadat ik hem de luukse edietsie "Walging" van Sartre had uitgeleend, goud op snee en met nog niet open gesneden paginas, dat maakte zo'n indruk op die jongen dat hij geen uitweg meer zag, de ander dood geknuppeld als een zee hondje door een op hol geslagen potenrammer, annex junkie

die net niet op tijd zijn shotje had gezet in een Haarlems portiek, al waar hij net met zijn liefdesvriend aan zijn gerief aan het komen was. Hij kon nog net drie seconden spuiten toen was het over en sluiten maar. Modern Times, hè! Alles moet van je roef roef roef snel bij het af werken.

Ik heb onze dochters toen voor lehringe ende ver maeck in het licht van de Heilige Schrift maar na een schop onder hun hol mee genomen naar hun graven en ze gewezen op de noodzaak van een fatsoenlijk leven te leiden om ze vervolgens beurte lings uren lang hard op uit de Schrift laten voor lezen; Openbaringen dertien en Mattheüs 24, dat leek mij toen zó toepasselijk, dat zit er bij die mei den in gehamerd en konden ze het niet letterlijk foutloos reciteren als ik ze midden in de nacht wakker maakte dan nam ik ze wel even vloekend en scheldend mee naar de badkamer om de scheer riem over de ontblote popos te laten spelen en daar zijn ze achteraf heel flink van geworden. Wie zijn kinderen lief heeft kastijdt ze, zo spreekt de Bijbel, dus er op los turven tot de rechter arm er moe van wordt, mannen en dan heb je op de reservebank je linker arm ter vervanging en als die ook lam is halen we de buurman er wel even bij.

Zijn Woord is nog altijd mijn vaste grond. That's all, folks. De basis van het bestaan. En verder zijn wij als mensen niet meer dan weg geworpen papieren snotlappen met een reetveeg. Proppen vloeipapier gedrenkt in spiritus om de kachel mee aan te ma ken. Niksnutten in Zijn ogen. Kanonnenvoer. Rijp voor de vleesmolen.

Mijn ex-vriendinnen van jaren her? Hou nou toch gauw op met die relteven! Alice, Frieda, Ellen, Ca tharina en de rest ben ik vergeten omdat er niets aan te onthouden viel. Monsters zonder waarde, die zichzelf maar eens regelmatig moeten gaan hars en en die plumeaus onder hun oksels eerst eens moeten fatsoeneren, want dáár ben ik niet van ge diend bij het stof af nemen met mijn plumeau.

In de vakanties gaan wij als goed gelovige gristen mensen heel graag met de Porsche of op de tandem naar een derde wereldland of de Oekraïne, om die pure, autochtone medemensen met nog maar één tand in de bek aldaar van heel dichtbij eens goed te bekijken en de slums te bezichtigen, waar je de mensen met een halve scheet en een knikker al zielsgelukkig maakt, want de digitale video is niet voor niets mee genomen om al die blije gezichten vast te leggen voor als we langs komen met een zak vol kralen en spiegeltjes van de Hema, die wij gaarne inruilen voor zulveren en gouden sieraden en vooral om ons zelf na afloop jaren lang weer veel beter te voelen als we thuis bij de CV de beelden terug zien op de plasma TV.

Dan weet je weer; armoede houdt netjes. En de vrouwtjes zijn daar in de achterstandbuurten van acht tot tachtig voor een pijp drop te neuken in alle rangen en standen en kleuren van de regenboog, de pils is daar spotgoedkoop en een hoer zal je daar ook de kop niet kosten kosten als er slapte aan de beurs is, hoorde ik van een uitgetreden lid van de Pinkstergemeente te Heerenveen! Over resultaten gesproken?

Die druiper, zakschurft, platjes en luizen, zegt U? Oooh, daar wist de huisarts wel raad mee met een uit bijtend pikzalluvvie. Rikketikketik daar gaat mijn kunstgebit! Volgend jaar gaan we weer!